

HA MÉG EGYSZER

~~Ha még egyszer elülről kezdeném,
 nem állnék meg a keresztút felén.
 Feltszájjal formátlan, vígan szabadon
 az öröm dalát harsognám tört gitáremon.
 Mert tudom én, hogy korom mást akar:
 Ne sügjon, sirjon múlttól, jövőről a dal
 Öröm kell! — ha hiszed vagy csak álmodod,
 hirdesd, hogy te a jövődöt hozod:
 A kort, amelyben álmod betelt való,
 nem remény és nem is altató:
 emberalkotta szivárvány hídön
 fűtyüld a nyájnak millió sipon:
 Te tudod csak az új kor igaz énekét
 minden más ritmus elavult szemét!
 Öreg gitárom, vigyázz — ne szépítsd magad,
 rögtönözve, vígan, úgy ahogy szabad.
 Hej, ha még egyszer újra kezdeném
 Talán ezt is tudnám — ahogy
 Sírni tudtam én.~~

FÖRSI ISTVÁN

A SZARVAS

Megnyúlt testtel, magabiztosan futott a mozdulatlan lámpafényben a Duna felé. Tudta, hogy nem üldözi senki.

Irigylem az ujjakat, amelyek a hóba remekelték gyors körvonalait. Meg tudták ajándékozni, játszva és igénytelenül, a legfinnyásabb két megrendelőt: a véletlen és a semmit. A pillanatnak készült, ez a szarvas, kötetlenül száguld a szükség póznáin és a szükségszerűségek kerítésein kívül, és még az okok és okozatok láncja is eszmévé finomul a bokáján, meg sem csörren a nagy rohanásban. Nemsokára jönnek és összesöprik, vagy még előbb szétapossák, gyerekek szánkáznak végig ideges oldalán, elfrítja a szél, vagy gyöngéden és könyörtelenül belepi az új hó. Mindezzel nem törődik, teljesen betölti az a meghökkentő tény, hogy a világon van.

Felélőtlen volna? Önző és magánakvaló? De hiszen anynyi örök anyagban eljátszott, örök időkre szóló szerep után megilleti végre ez a fényűzés: kiszökhet a téli éjszakába, maga mögött hagyva a közönséges közönséget, a kiállítási termek vitrinszerű rendjét, a személődők beidegzett álmélkodásait, a szabályos időközökben letörölt, reprezentatív könyvespolcokat, a véget nem érő előadások, jegyzetek, tankönyvek, művészettörténeti lexikonok otthonos unalmát, de még az igazi műélvezők számítóan őszinte gyönyöreit is, hiszen a szigorú követelményeknek feltehetően amúgy sem felelne meg, és nem is ér rá arra, hogy megfeleljen, mert most fontosabb a dolga.

Meg kellene tanulnom tőle az életnek ezt a gyönyörű elfogadását, a magátólértetődő mozdulatot, amellyel váratlanul megvalósíthatjuk önmagunkat. Hasznos és szükséges célok röplabdáznak velem, és nem volt egy pillanatra sem szünet, amíg elem nem röpült a szarvas. Üdítő gondolat, hogy semmi egyebet nem akarok tőle, csak amit önként és véletlenül már eddig is adott. Arra kényszerített, hogy megtorpanjak, egy fél lépést hátralepjek, majd hozzátávolodva a szabadság szemével lássam meg magam.